

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail. Reg. No. 3088

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No. 8, Vol. 30., srpen-August 1996.

Kanadští indiáni žádají svrchovanost

Kanadský indiánský předák vyzval v pondělí všechny indiánské kmeny v zemi, aby se zasazovaly o vlastní svrchovanost quebeckého typu. Náčelník Ovide Mercredi, předseda Shromáždění obyvatel původních národů, prohlásil, že indiánská svrchovanost by zahrnovala federální vládu využívající „náš jako pěst proti Quebecu“. Podle indiánského náčelníka by takový postup pomohl probudit quebecké zastánce svrchovanosti do světa reality a pomohl by jim uvědomit si, že jejich nárok na svrchovanost nemá větší váhu než nároky původních národů. Mercredi prohlásil v Ottawě na shromáždění indiánských náčelníků z celé Kanady, že indiáni si svou svrchovanost v Quebecu v říjnu loňského roku v referendu hlasovali proti svrchovanosti provincie. Její zastánci referendum prohlásili o pouhém jedno procento hlasů. Mercredi apeloval na indiánské náčelníky, aby podpořili indiánskou svrchovanost, a navrhl jim využít nenásilných prostředků k dosažení cíle. Upozornil, že v Quebecu panuje myšlenka kulturního imperialismu, která je z pohledu indiánů stejná v anglofonní i frankofonní Kanadě. Mercredi obvinil federální vládu z uplácování kolonizačních praktik vůči indiánům, přičemž připomněl zákon, který vyžaduje povolení ministra pro záležitosti indiánů a severní území Rona Iwina k vytvoření místních pravidel pro indiánské komunity. Tzv. zakládající kanadské národy jsou na jedné lodi, pokud jde o práva a svobody. „Domnívali se, že mají větší práva, větší pravomoci a všeobecnou moc nad našimi územími a vodami.“ V důsledku takového myšlení mohou indiáni počítat buď s asimilací, nebo s lakovou formou partnerství, jaká je pro zakládající národy přijatelná.

6. srpna došlo v Karlových Varech k zajímavému hokejovému utkání: team českých profesionálů z NHL, tzv. JAGR TEAM, se utkal s teamem Becherovky a k překvapení všech prohrál 5:3. Jinak vyhrály děti z SOS dětské vesničky v Doubrří: 50.000 korun. Na snímku je Jaromír Jágr při předání šeku M. Skořepovi z SOS. /Foto Ivan Babej. / Za JAGR TEAM hráli: F. Musíl, Petr Klíma, J. Šlégr, M. Hořava, J. Bříza, M. Sýkora, P. Sýkora, Neček, Tatíček, Kučera, Nedvěd, Ručinský, Potajčuk, Beránek, Benda, Heinisch, Straka, Slabý, James, Volek a ovšem Jágr. Team hrál také v Písku a v Litvínově. V obou případech šel čistý vítězka na dobré účely a team pro lepší souhru vyhrál. Podobná exhibiční utkání v ČR budou i příští léto.

Konec restitučních nároků

PRAHA - Celkem 507 osob, které podle původního znění zákona nebyly oprávněny k žádosti o restituci, uplatnilo k 15. červenci svůj restituční nárok. Rekl to vedoucí oddělení pozemkových úprav ústředního pozemkového úřadu ministerstva zemědělství Kamil Kaulich. Osobám, na něž se vztahuje novela zákona o půdě, byla lhůta ke vznesení nároku ukončena k věrejšímu dni.

Podle původního znění zákona musely totiž osoby žijící v zahraničí ke vznesení restitučního nároku splňovat určité podmínky, například české státní občanství a trvalý pobyt v České republice.

Kaulich uvedl, že k 15. červenci bylo nejvíce restitučních nároků zaznamenáno v Jihozápadním územním úřadu v Severomoravském územním úřadu v rámci okresů se podle něj pohyboval většinou v rozmezí od nuly do čtrnácti žádostí. Nadprůměrný počet byl zaznamenán například v okrese Karlovy Vary (52), Chomutov (41) a Cheb (36).

Chvilé hrdosti

Chvilími, v nichž se může plným právem probouzet vlastenectví a národní hrdost, nejsou jen převahou okamžiky nadšeného opojení, v nichž čeští špičkoví sportovci dosahují před zraků publiky a televizních kamer úspěchů na světových kolbištích. Důkazem budiž rozsahem skromná publikace vydávaná Československou obcí legionářskou, nazvaná Československé válečné hroby v zahraničí.

Pro představu: ve 28 zemích Evropy, Asie, Afriky, Ameriky a Oceánie byly na 360 válečných hřbitovcích, osázeních a v osamělých hrobech uloženy ostatky asi 5 800 padlých a zemřelých československých vojáků, kteří položili život za svobodu své vlasti.

Lidem, o nichž je v uvedené knížce řeč, dluží každý z nás sám za sebe a tato země jako celek moc, přičemž dát jim můžeme jediné: zamyšlení a vzpomínku. Byli to oni, kdo žil v těžkých dobách, v nichž šlo o všechno a rozhodovat se bylo nutno ze dne na den. Brát zpět volbu, jež měla cenu lidského života, pro ně nebylo možné. „Pomníky jsou postaveny proto, abychom nezapomněli na minulost a poučili se z ní.“ říká motto knížky. Nezbyvá, než s ním souhlasit. Ti, o nichž je řeč, mají na naši vzpomínku a úctu plné právo.

LUMÍR MIKULKA

Kubelik, 82, launched 'Prague Spring' in 46

Czechoslovakia-born composer, musician wrote operas 'Veronika' and 'Cornelia Faroli'

Czech-born conductor and composer Rafael Kubelik, a major influence who exiled himself from his homeland when the Communists took power in 1948, died Sunday at age 82, the Czech news agency CTK reported in Prague.

Mr. Kubelik, grandson of a 19th-century composer and son of famous violinist Jan Kubelik, died in Lucerne in his adopted Switzerland after a long illness.

Mr. Kubelik conducted many orchestras during a long career. He had served as musical director

of both the Chicago Symphony Orchestra and London's Covent Garden Opera.

Born in 1914, Mr. Kubelik studied at the Prague conservatory and later became conductor of the Czech Philharmonic.

After World War II, he helped launch the classical music festival of hope in 1946 that became known as the Prague Spring — a name later used to describe the brief 1968 socialist reform movement that was crushed by Soviet tanks.

Mr. Kubelik's own works include the operas *Veronika* and *Cornelia Faroli* and various choral and orchestral works.

Aug. 12, 1996 Rocky Mountain News

Předseda Sdružení bývalých politických vězňů Stanislav Sránský se domnívá, že soudní vládní garnitura na politické vězně zapomněla. Politici podle něj zapomínají na to, že právě ti, kteří byli obětí komunistického teroru v 50. letech, přispěli svými životy k tomu, aby současná vláda představila mohli vytvářet politiku. Politici vězni podle jeho slov budou zločiny komunismu české vlády neustále oh-

pomínat. „Ve vládě je stále dost těch, kteří měli rudé knížky a do roku 1990 byli dobrovolně členy KSČ,“ podotkl s tím, že každý komunista je zodpovědný za to, co se stalo. Sránský to řekl včera na pietním aktu v Praze-Dáblicích. Dáblické hroby lidí popravených komunisty skrýval bývalý režim až do roku 1990. Po jejich rekonstrukci byl na místě jejich posledního odpočinku odhalen pomník Obětem komunismu. „2N“, 26. 6. 96.

Mistr světa Karel Saitl do Kanady

Na mistrovství světa ve vzpírání veteránů, které proběhne letos 2.-10. září v kanadském Collingwoodu u Toronta, se chystá i 13násobný mistr světa, dvaasedmdesátiletý Karel Saitl ze Zlína.

Postavou malý, ale výkonem velký sportovec, za svými medailami procestoval Saitl kus světa, ale dosud sám. „Chtěla bych poprvé jet s ním,“ napsala redakci *Cs týdeníku* jeho

žena Jana. „Na letenky již máme, ale hradit si vše z naší penze není možné. Hledáme nějaké Čechy, kteří by nás levně ubytovali.“

K. Saitl je sportovec tělem i duší. Aktivně vzpírá 53 let, sedmkrát let reprezentoval Československo. Za totality to jako nestraník neměl snadné, často byl diskriminován. Až teď, ke sklonku života, záleží vše jen na něm, jeho přípravě, zdraví — a sponsorech.

JEN PRO OSLY?

Itálie, jak známo, si na nedostatečný zájem turistů stěžovat nemůže. Solva bychom našli na mapě Itálie místo, které by turisté dosud neokupovali. Taková místa však ptece jen ještě existují.

Například městečko San Vincenzo sotto Palermo. Leží v horách a nevede k němu žádná dobrá cesta, i když by otcům města turisté přišli velmi vhod pro ozdravení chudého sanvicenského rozpočtu. Jenže ve městě, zrovna jako narschvál, není nic, co by mohlo turisty přilákat.

Otcové města tedy usilovně přemýšleli. V novinách se pak objevil inzerát: „...Navštivte San Vincenzo sotto Palermo! U nás je ticho! Žádné automobily, žádné motocykly. K nám do hor se dostane jen osel. Přijďte a přesvědčte se!“

Věřím, že se najdou zvědaví turisté, kteří si tento vzácný zážitek nenechají ujít...

Czech Made není jen pro parádu

Kamila Jasková

Když se před třemi lety zrodila značka kvality Czech Made, stalo kolem její kulebky také dost skepticky nulačenských soudců. Ing. Vladimír Straka, tajemník Sdružení pro Čenu ČR za jakost, říká: „Czech Made propůjčuje patřil od samého počátku k optimistům.“

■ Byl vás optimistům oprávněný? Nemí to jenom otázka — něco jako švestka klobouk?

„Rozhodně ne, řekl bych, že nejprve vysvětlujeme, proč přesně český výrobek je kvalitnější, než o to usilují zahraniční konkurenci. Znamení, které je kvalitnější, než o to usilují zahraniční konkurenci. Znamení, které je kvalitnější, než o to usilují zahraniční konkurenci.“

■ Podle jakých kritérií se značka uděluje?

Kritéria jsou nastavena. Nemůžeme připustit, aby došlo k úniku značky. Kromě toho, že výrobek musí odpovídat příslušné kvalitě a hygienice

norme a být domácí produkce, k tomu přistupuje hodnocení míry užito-

nosti. Množství a komplexnost označení. Přiblíží se rovněž k ekonomickým výsledkům výrobce, názorům profesních společenstev, spotřebitelských komisí, případně k dalším hlediskům podle druhu výrobku, eventuálně službě. Zohledňují jsou i požadavky Evropské unie.

■ V čem se liší hledisko na posuzování služeb?

„Zde platí obdobný způsob posuzování. Hlavním rozdílem je však diskrétnost a hlavním kritériem je pak pochopitelně spokojenost zákazníků sledovaná i prostřednictvím zákaznických dotazníků. Czech Made tak získal už i obchodní dům Šlo a Tesco v Lucerne. V dalším případě byla přiznána pod drobnohledem i chování prodávacích ke kupujícím, systém ukládání zboží, jeho výběr a další hlediska.“

■ Kulík Czech Made byly dost uděleny?

Je to celkem 267 značek, přitom

více než polovina byla udělena opa-

kované — druhým či třetím rukou

■ Jak jsou zastoupeny jednotlivé odvětví?

Více než čtvrtinu tvoří potravinářství. Ze 17 procent je to obuv a výrobky z textilu a kůže, zhruba stejné množství drogistického zboží, asi 13 procent strojírenských výrobků, spotřební zboží tvoří asi 7 procent.

■ Jsou uchařeni, kteří neuspě-

li? Ověřme, asi 40 procent žadatelů písemným sitem požadavků neprojde. Myslím ale, že i neúspěšný pokus má pro výrobce význam, neboť se manažeri mohou zaměřit především na ty parametry, v jejichž důsledku značka neobdržela.

■ Máte v rukávu nějakou kuriózu?

Mohu sloužit. Když jsme před půlročním rukou oznámili, že se o značku Czech Made budou ucházet i služby, reagoval jako první ji-

stý etnický salón Salsafestina

— jme jej odmítl

■ Dá se čelit neoprávněnému užívání Czech Made? Pokud vím, objevila se i na nelegálně vyráběném rumu, zatímco jiný rum značku skutečně získal.

Většinou je značka značky součástí vysvětlování nějaké nestné činnosti, kterou lidé přehledně ignorují, a obvykle se postarají, aby takové výrobky z trhu zmizely. My sami jako jsou jenom námižme čeli jen běžným soudním postupem, což je, žet, velmi zdlouhavá cesta. Nášletí jsou připraveni značku velkou vzácností

■ Věřte v další perspektivu Czech Made?

K pochopení není důvod. Už proto, že zájem spotřebitelů o výrobky s touto značkou roste. Vyplyvá to především z průzkumů: podle nich značka Czech Made posiluje důvěru v tradiční české přirozené schopnosti a nejvíce ji fandí mladí lidé

Rad britského impéria pre generála Petraka

Slovenský generálmajor vo výslužbe Anton Petrak dnes prevezme Rad britského impéria, ktorý mu udelila britská kráľovná Alžbeta II. Dnes už osemdesiatštyriročný generál Petrak je veteránom 2. svetovej vojny. Bojoval najprv v Československej armáde, ktorá sa sformovala vo Francúzsku, neskôr prešiel s armádou do Anglicka. Sial sa spojovaciim dôstojníkom protitankovej batérie a spojovaciim inštruktorom pre výcvik výsadkárov určených na sabotážnu činnosť v ryle nepriateľa. Generál Petrak sa ako veliteľ stotiny zúčastnil na invázii spojeneckých vojsk do Normandie, kde so svojou jednotkou držal nepriateľa v obkľučenosti v oblasti Dunkirku. Poľný maršal Montgo-

metry ho vyznamenal britským Vojnovým križom. Po vojne sa gen. Petrak vrátil do Československa, kde si za svoje pôsobenie v západnom odboji vyslúžil päť rokov väzenia a pracovný úbor. Plne rehabilitovaný bol až roku 1988, keď mu bola udelená hodnosť generálmajora. Napriek vysokému veku začal po novembri 1989 zbierať údaje o slovenských príslušníkoch západného odboja a spolu s britskou organizáciou veteránov vojny Air Bridge Society získava prostriedky na nákup invalidných vozíkov. Najmä za starostlivosť o veteránov západného odboja mu dnes v Bratislave odovzdá britský veľvyslanec Peter Harborne Rad britského impéria. 2. 4. 96. (vč)

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Tel. /905/ 278-4116.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"Kanadské Listy", 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 3A3, Canada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	\$ 19:00
USA, jako tiskopis ...	\$ 22:00
zámoří, jako tiskopis ...	\$ 24:00
USA, letecky ...	\$ 28:00
zámoří, letecky ...	\$ 34:00

Čtenářům v České republice:

Dobrovolné předplatné v koru-
nách lze zaslat na adresu:
Pavel Svoboda, Na Vyhlídce 175,
252 63 Roztoky u Prahy.

V červenci t.r. navštívil Zábřeh na Moravě pražský rodák dr. Jiří Macek z Vancouveru, BC. Je na obrázku první vpravo. Přijel se svou paní, se svým synem a dvěma vnuky. Navštívil p. starostu města a místní gymnásium, do kterého chodil. Šel se mj. s děkanem řecko-katolické církve na Slovensku, dr. Františkem Janhubou, býv. spolužákem /první zleva/. Druhý zleva je místní historik Zdeněk Patka. Jiří Macek je syn známého čs. ekonoma, prof. dr. Josefa Macka /13. 9. 1887-19. 2. 1972/, který působil na Karlově universitě a na U. of Pitts-
burgh, USA. Zpět k Jiřímu: podle některých záznamů studoval také vyšší průmyslovku a obchodní kurs a začal uředničit ve Škodovce. Nar. 26. 11. 16. Po válce byl v Německu členem Resti-
tuční komise. Po únoru 48 žil s rodinou v exilu v Kanadě.

Tak to chodí

Strýc se vrátil dom a v baráku našel
bordél jak v tanku. "Co to má
znamenat?" zavřel hned dveře.
"Tož, co, co?" říká tetina, "každý den
sa mně ptáš co sem tady dělala -
tož dneska sem nedělala nic!"

Slušnost

Plná tramvaj. Přistoupí značně
tlustá tetina a říká: "Tož, pustil by
mě někdo sednout?" Vstane takový
štíhlý ogařisko: "Tetino, já vám
teda na kůsek přispěju..."

Změna je život

"Ty Ančo, víš o tom, že Mařena
Čoková sa bude stěhovat do jiné
dědiny?" "Tož to teda nevím, a co
ju to probíhá napadlo?" "Ale prý
nemože deset roků furt pomluvat
stejně lidi!"

Krásný sen

Praví tetka Anča: "Tož Matúšu,
přetav si, co sa ně dnes v noci
zdálo: zdálo sa mně, že mně koupil
norkový kožuch!" "No a to mně ani
nepoděkujíš?" odpovídal strýc
pohotovo.

Hra na schovávanou

Strýc Prův říkal chlapcovi: "Chlapé,
vymyslel sem jednoduchý způsob
jak sa zbavit té moji tetky. Tož
nejprv sem ju přesvědčil, aby sme
si zahráli na schovávanou. No a já
sem ju potom nehledal."

MANŽELSKÝ

- Oženil ses?
- Ano.
- A jak se cítíš?
- Jako v divadle - scéna
za scénou.

Z ŽIVOTA KRAJANŮ

Během 48. Kon-
gresu České-

ho a Slovenského sdružení v Kanadě ve Vancouveru
udělili symbolickou Masarykovu Cenu dr. Jaroslavu
Boučkovi, Josefu Hamatovi, Frant. Hlubučkovi, Ji-
římu Mackovi a Janu Trávníčkovi, který pochází z
Nasavrku u Chocně. --Ve Winnipegu zemřel zaslou-
žilý krajanští pracovník Štefan Lesso, 94. Narodil
se v Ostrovjanech u Košic a v Kanadě žil od r. 27.
Byl majitelem kožešnické firmy Steven Fur Co; za
krajan se s ním rozloučil Fr. Hlubuček. --V čer-
vnu t.r. dosáhla titulu Bachelor of Arts pí Betty
Worden z Richmond Hill, 79, rodačka ze Zábřehu
na Moravě. Malá oprava: byla pokřtěna Betty Ire-
na Fröhlichová. Její rodina byla na Moravě pro-
minentní. --Kanadský krajan Josef Barton hospoda-
ří dnes /jako Josef rytíř Barton z Dobenína/ na
svém zámku v Novém Městě nad Metují. Převzal ta-
ké textilků, restauraci Peklo, pár domů, statky s
polnostmi a lesy. /Jeho bratr Václav žije v To-
rontu. /--Ing. Rudolf Sušaník, pilíř slovenského lu-
theránského sboru v Torontu, oslavil "75." Gratulu-
jeme. --Dr. Zdeněk Ševčík, syn býv. čs. gen. konsula v Ka-
nadě, napsal zajímavý článek "Lužičtí Srbové-vý-
hledy do budoucnosti". Kopii rádi pošleme. --Kan.
krajan Cepák si našel nevěstu v Tuchlovicích. --
Ludvík Pytlíček z Prahy vystavoval svou sbírku
známek na nedávné výstavě CAPEX v Torontu. Cena
sbírky je odhadnuta na 60 milionů Kč. Jeho odlet
z Ruzyně provázela přísná bezpečnostní opatření. --
S finanční pomocí kanadské banky CIBC a čs. obchodní banky koupí České Aerolinie bě-
hem příštích tří let deset nových letounů Boeing 737, příp. typy 600, 700 či 800. --John
Parrish dostal konečně v Zamberku byt. Jiří, zvaný populárně "Duke", zůstává v Torontu.
Jejich otec zemřel v Kanadě v r. 1977, matka v r. 1987. --Josef Pastýřák se po 20ti le-
tech v Kanadě, vrátil jako důchodce /se slušnou kanadskou penzí/ do staré vlasti. Tam
potkal fešnou třicátnici a jeho problémy pokračují. V "MFD" o tom vyšel článek s nad-
pisem "Podvedla mě!". --Malíř Josef Lněnička popsal v chicagském "Hlasateli" své trp-
ké zkušenosti v 50. letech "Jak jsem prošel Bory". Vedle náčelníka Lačmana, nejhorší
byli dozorcí Vrabec, bratři Kleinové, Bartoš a Trepka. --Ústavní soud rozhodl, že Horá-
kovi z Kanady svůj dům v Roztokách u Jilemnice zpět nedostanou, ale mohou dostat od
státu fin. náhradu. --V Drummondville, Que. měl úspěch ostravský taneční soubor L. Ševčíka.
Vystoupil také v Hamiltonu, v Ottawě a v Torontu.

K studijnímu pobytu přijel do Ka-
nady sympatický učitel Josef Ha-
nák z Ratíškovice u Hodonína, na o-
brázku uprostřed. Na rozloučenou
ho pozvali manželé Matějovičovi
a Jonáškoví na večeři do restau-
race St. Hubert v Torontě.

Doklady

Cestuje se na platný cestov-
ní pas ČR. Doporučuje se, aby
platnost pasu končila nejméně
1 měsíc po předpokládaném
odletu z Kanady. Minimálně
by se doba platnosti cestovní-
ho pasu ČR měla shodovat s
dobou pobytu v Kanadě.

Víza, režim vstupu, přihlašovací povinnost apod.

Od 1. dubna 1996 existuje
bezvízový styk. Bez víza lze
na území Kanady pobývat ma-
ximálně 6 měsíců. Jinak je
nutné požádat imigrační orgá-
ny v příslušné provincii o po-
volení. Kanadský imigrační
zákon při vstupu vyžaduje spl-
nění těchto podmínek:

- dobrý zdravotní stav (pro
cesty do 180 dnů se nevyžaduje
lékařské osvědčení nebo po-
tvrzení),

- čistý trestní rejstřík,
- dostatek finančních pro-
středků ke krytí nákladů.

Výše finančních prostředků
není přesně stanovena. Pro tu-
ristické cesty se doporučuje
částka 100 až 150 CAD na
osobu a den. Finance lze pro-
kázat v hotovosti nebo v ce-
stovních šecích, kreditních
kartách apod. Krytí pobytu fi-
nančními prostředky může být
nahrazeno pozváním kanad-
ské fyzické nebo právnické
osoby. Na pozvání se doporu-
čuje uvést telefonní číslo
zvoucí osoby.

Proti odepření vstupu imi-
gračním úředníkem při nedo-
statku finančních prostředků
nebo nepředložení pozvání,
popř. i nezajištění zpáteční le-
tenky, neexistuje žádné odvo-
lání. Po odepření vstupu se ci-
zinec umísťuje do tzv. centra
zadržených osob.

Kanada

Čelní předpisy, pojiště- ní, povinná výměna valut apod.

Osvobození od cla při do-
vozu zboží se vztahuje na věci
osobní potřeby a dárky do
hodnoty 60 CAD. Bezcelně
lze dovést 200 ks cigaret, 1,14
l alkoholických nápojů a ma-
ximálně 24 plechovek piva.
Platí zákaz dovozu čerstvého
ovoce, většiny druhů zeleniny
a masných výrobků. Povinná
směna valut neexistuje. Při
dovozu psů a koček se vyža-
duje očkovací průkaz.

Služby

Sít služeb je na velmi dobré
úrovni. Ceny ubytování v ho-
telech se pohybují v rozmezí
60-150 CAD/noc. Cena benzi-
nu je cca 0,60-0,80 CAD/l.
Mýtné na dálnicích není vybí-
ráno.

Zdravotnictví, důležitá telefonní čísla

Za lékařské ošetření se platí
ihned záloha nebo je nutno
předložit průkaz pojištěnce.
Náklady na ošetření jsou v po-
rovnání s ČR značně vyšší pro
osoby, které nejsou pojištěny.
Nemocnice si dále účtuje
vlastní jednorázový poplatek,
který činí 80 CAD.

Důležitá telefonní čísla:

policie, první pomoc a hasi-
či 911

Velvyslanectví ČR v Otta- wě:

541 Sussex Drive
Ottawa
Ontario, K1N 6Z6
tel.: 001613-5623875
fax: 001613-5623878

Generální konzulát ČR v Montrealu:

1305 Ave. des Pins Quest
Montréal
Québec, H3G 1B2
tel.: 001514-8494495,
8495570
fax: 001514-8494117

Specifika, bezpečnost- ní situace apod.

Podmínky pro turistiku
jsou dobré. V kanadských pa-
cích a lesích se vyskytuje je-
dovatý plazivý břečtan. Místa
jeho výskytu jsou většinou
označena tabulkami („poison
ivy“).

Postih nedovolené výroby,
držení a užívání omamných a
psychotropních látek a jedů a
šíření toxikomanie je v prv-
ním stupni pokuta do 1.000
CAD nebo odnětí svobody až
na 6 měsíců, v druhém stupni
2.000 CAD nebo odnětím
svobody až na 1 rok. Ve třet-
ním stupni je stanoven trest
odnětí svobody až na 7 let. Je
rovněž zakázáno exportovat
nebo importovat narkotické
látky z Kanady nebo do Ka-
nady. Za porušení tohoto zá-
kazu může být i doživotí, ne-
jméně 7 let.

Jako každý pořádný člověk má i Zdeněk Rak z Eto-
bicoke, Ont. svého koníčka: zajímá se o plastické
modelářství, leteckou historii a techniku. /V ČR
vychází měsíčník "Plastic Kits Revue", 1. máje 11,
709 00 Ostrava-Mariánské Hory. /

dvojníky; škoda, že se vydavatel t.l.
nemohl soutěže v New Yorku účastnit, protože byl v
ČR. --Ministryně občanství a imigrace, Hon. Lucienne
Robillard, jmenovala nový "Imm. and Refugee Board". --
Místo LCBO a Gaming Control Commission bude nyní AG-
CO /Alcohol nad Gaming Commission of Ontario/. --
Vydavatel ostravského "Trampa", Zdeněk Vašiček, je právě
na návštěvě v Kanadě. Těšil se zvláště na přátele v
Calgary a na SKALISTÉ HORY. --Nová adresa býv. skauta
Ctirada Smolíka: 6537 Michelangelo Ct., N. Gower, Ont.
KOA 2T0, Kanada. --Moto cykl. závodník Franta Juhán není
doma zapomenutý. Zásluhu o to má také jeho bratr. --
Nesmírně zajímavé zážitky poúnorového exulanta Boji-
voje Čelovského vycházejí na pokračování na Moravě.
Vyšlo 41. pokračování. --V brněnském rádiu mluvil MUDr.
Jiří Fröhlich, ze z. Vancouveru. --Jiří Corn zemřel v To-
rontě 7. 7. 96. --Mimra hledá Popílka. --V St. Catharines,
Ont. zemřela Tanya Pejscarová, 76. Žila také ve Švédsku.
--V Hladí z Přerova hledá Karla Hykla /Toronto ?/ --
V St. Catharines, Ont. zemřel posrpnový Vít Wagner, 79.

Z České republiky

V restauraci "Karlův Týn" v Březnici nabízejí za 47:50 Kč "Játro v. starosty"/Jelínka?/ a za 55:50 Kč "Řízky panitáty Trásky". Doporučujeme. Na náměstí konečně začaly opravy kat.kostela a zbývá už jen devastovaná židovská část města.--Na rodném domě Jana Herbeny v Brumovicích je pamětní deska.--V Sedlčanech pracuje v Domě důchodců oblíbený MUDr. Zahradník.--Býv. letuška Jitka Kalivodová, roz. Nováková, se narodila v Brumovicích.--Starší obyvatelé v Dačicích stále pamatují v dobrém p. faráře Jandu.--Výborný med prodává J. Krejčířík, Sv. Čecha 32, 693 01 Hustopeče. Tel. 2318.--PhDr. Eva Kovaříková rediguje barevnou revue "Malovaný kraj", U Po-ny 3061, 690 02 Břeclav.--Jan Mrázek z Pašovic hledá Josefa Slacíka. Poslední adresa: Vancouver.--Ředitelka školy v Pozlovicích váží 79kg.--Spoluvězněm důstojníka záp. brigády Vojtěcha Bartoše v 50. letech byl Fr. Heřman z Č. Lípy. Oba trpěli na Borech.--V Luhačovicích doporučujeme restauraci "U zámku"/alias "U kóna"/, kde pracuje vlivný Pavel Nepevný.--V Luži doporučujeme Koukalovu "Staročeskou hospodu"--Ministrem školství, mládeže a tělovýchovy je Ivan Pilip, nar. 4. 8. 1963. /Doufáme, že do těch Pozlovic zajede./--? let po "něžné revoluci" se v Ostravě stále prodávají pohlednice se srpem a kladivem a s nápisem "Kommunismus náš cíl".--Hlavní atrakcí pro děti během návštěvy Horáckého Muzea je "Mlejnek z víru". Foto přineseme.--Vyšla elegantní publikace "Zábřeh v proměnách času", 110 stran. Starosta Milan Šebesta si počíná dobře.--Kulturní festival na počest Vlad. Vančury proběhl v Hájí ve Slezsku.--Gymnázium Fr. Palackého ve Val. Meziříčí oslavilo 125. výročí založení. Z absolventů jsou nejznámější: Zdvíř Kalandra, malířka J. Hyžová, gen. R. Pernický a Mir. Kabela.--Tahaničce kolem libereckého hotelu Imperial pokračuje. Není jasné, zda byl v r. 45 konfiskován jako nepřátelský majetek či znárodněn později a komu de facto patřil.--Americký režisér českého původu Pavel Fierlinger natočil film "Vykreslenost z paněti". Menší roli v něm má prez. V. Havel.--Firmu TESLA v Pardubicích opustilo za poslední dva roky na 1.000 zaměstnanců, hlavně pro nízké mzdy. Unikátní radarový systém TAMARA se jinak v cizině prodává dobře.--Čeští komunisté prohlašují, že za Masaryka bylo více demokracie než za Havla /"Spígl", 19. 6./--Okr. vlastivědné Muzeum ve Vsetíně vydalo další "Zpravodaj", 90 stran. Obsah je bohatý.--V souvislosti se "Světlanou" byly zveřejněny fotografie kom. vyšetřovatelů ve věznici v Uh. Hradišti v 50. letech: A. Grebeníček, Ant. Višíňka, Ant. Vala a Miloš Holub.--K 110. výročí narození Jana Masaryka bude na Staroměstské radnici od 13. 9. /z podnětu dr. Ant. Šuma/ výstava. Setkání pamětníků bude 11. 9. v Lobkovitzském paláci. Třístránkovou "Vzpomínku" z pera dr. Šuma pošleme rádi včasným zájemcům ve fotokopii.--Prešov se stal sídlem řeckokatolického biskupstva na Slovensku. Spravuje 259 farností s 200.000 věřícími. Děkanem fakulty bohosloví je ThDr. Fr. Janhuba, pův. ze Zábřeha.--Další turistka z USA byla okradena na Václavském náměstí. Zloděj byl chycen na Hlavním nádraží, když si tam vybíral z bankomatu 40.000 Kč.--V 33ti českých lázních se loni léčilo na 215.000 lidí. Nejčastěji pro nemoci ústrojí dýchacího a nervové.--V Praze se objevily reklamní tabule, kde stojí: Suvenýr z Prahy, který si nikdo nechce přinést domů: Venčíte-li svého psa na ulici, uklidte, prosím, jeho hovno".--Jiří Pokorný pogrataloval vydavateli t. l. k 69. narozeninám článkem v publikaci "Věrní zůstali". Článek měl nadpis: "Blahopřejeme, ale především děkujeme".--Doporučujeme horský hotel "Čihalka" v Olešnici na polských hranicích. Majitelem je Josef Strakoš.--O vzájemné náklonnosti mezi p. prez. Havlem a herečkou Dášou Veškrnovou si /podle "Spíglu" z 8. 8./ povídají vrábci na střeše Hradu i Hrádečku.--V K. Varech je souzen býv. dozorce z Jáchymova B. Vlašín za brutální útok na pol. vězně J. Lukeše v 50. letech. Může dostat 10 let.--Michal Jackson chce koupit Karlštejn! Bude v Praze od 7. září.--Okr. vlast. Muzeum ve Vsetíně vydává publikaci "Kustod".--Pražské dopravní podniky zvýšily počet kontrol a revizorů na metru a na autobusech. Počet "černých pasažérů" se loni snížil na polovinu. Pokuty dostávají i cizinci, kteří tvrdí, že neumí česky.--Očekává se, že v senátu budou mít naprostou většinu sociální demokraté.--Pardubice mají dnes 45 čestných občanů, většina je In Memoriam. Otázkou zůstává, zda platí ochrnutí této pocty 21 lidem v r. 42 na nátlak Němců; mezi postiženými byl TGM, A. Jirásek, dr. Rašín a dr. E. Beneš. Posledně jmenovaný dostal čestné občanství zpět předloni.--Po sjednocení Německa se zvýšil zájem o výuku němčiny ve střední a vých. Evropě.--Min. vnitra Jan Ruml byl nedávno s manželkou Marií církevně oddán. Stalo se v pražském kostele sv. Antonína a ruce jim štolou ovdál kněz Václav Malý. Zároveň byl pokřtěn šestiměsíční jejích syn František.--Olomouc chce mít veřejné letiště, ale nemá zájem o soutěž s Brnem a Ostravou.--Potomci Karla Waldsteina si v restituci požádali o vrácení Máchova jezera.

ZASTÁVKY

Během návštěvy vydavatele t. l. v České Republice: Praha, Roztoky u Prahy, Kralupy, Kostelec n. L., Pardubice, Hradec Králové, Solnice, Olešnice, Zdobnice, Pádlův, Hradiště u Nasavrku, Kladubý n. L., Skuteč, Luže, Dolní Jelení, Vysoké Mýto, Ústí n. O., Zábřeh na Moravě, Šumperk, Šternberk, Uherské Hradiště, Pozlovice, Hodonín, Svatoborice, Brumovice, Lanžhot, Rohatec, Blansko, Kuřim, Ivančice, Velké Meziříčí, Mělník, Jedovnice, N. Město na Moravě, Studnice, Třebíč, Telč, Humpolec, Pelhřimov, Chýnov, Tábor, Klatovy, Dobruška, Libčice u N. Knína, Plzeň, Karlovy Vary, Zatec, Líčkov, Nejdk, Boží Lh, Rakovník. Byl to fofr..

Památník obětem nesvobody v letech 1948-1989 ve Skutči.

Klub přátel myslivosti z okolí Blanska, Kuřim a Ivančic, na jednom z výletů u Černé Hory. Tato skupina důchodců se schází už přes 20 let a jednou za měsíce. Zleva: L. Jakubcová, A. Boudová, M. Stejskalová, O. Marek, L. Skotáková, M. Skoták, H. Marková a L. Jakubec. Uprostřed jsou manželé Verne-roví. Muži prý nestárnou, ale že by v tomto případě nestárnuly ani ženy?

Dnešní p. ministr školství by se měl rozjet do Pozlovic a navštívit školu, která v červnu t. r. oslavila 100. výročí založení. Ve vzorné spolupráci s p. starostou Mikulcem a podle návrhu arch. L. Cahela, prošla budova rozsáhlou rekonstrukcí, byla opravena schodiště a chodby, byla upravena šatna, vyměněno osvětlení. Na školním dvoře byl zbudován zahradní altán a celá budova dostala novou fasádu. Všechny třídy jsou postupně vybavovány novým nábytkem. I na kuchyni došlo. Z půdního prostoru se stala nová atraktivní učebna a byly vyměněny všechny dveře a okna. Škola je čtyřtřídní a má 111 žáků a žákyň. Pracuje zde kolektiv mladých pedagogů s vysokoškolským vzděláním, který studentům předává svůj um a nadšení. A díky paní ředitelce Filipovičové byla škola zařazena do sítě tzv. zdravých škol, podle kritéria Spojených národů. A tím se dostáváme k naší fotografii: paní ředitelka se jmenuje Oldřiška Filipovičová, která se narodila 28. 3. 49 v Luhačovicích. Vystudovala SVVŠ v Uherském Brodě, pedagogické vzdělání získala v Třebíči a na Pedagogické fakultě v Olomouci. Před tím působila v malebné valašské vesničce Vysoké Pole, odkud po 10ti letech přešla do Pozlovic. Je šťastna, že v jejím teamu pracují lidé, kteří mají zájem o to, aby škola byla školou radostnou, tvořivou a nevědní.

O LETCÍCH

Příště zveřejníme u-
nikátní fotografie S/L
Jaromíra Moka, MBE a
Imricha Leichterera-Loma od
311. --Plk. Ant. Dvořák, od 311, RAF č.
788742, nar. 2. 4. 1915, Věrovany u Olo-
mouce, má novou adresu: Domov důchod-
ců, Pavilon č. I, U sanatoria 25, 787
01 Šumperk, ČR. --Karel Kadlec, RAF č.
787538, 311, nar. 17. 5. 1916, má adresu:
J. Krápký 5, 787 01 Šumperk. /O A. Dvo-
řákově se dověděl z "KL". --Pavel
Dřevěný, nar. 8. 12. 1916 v D. Bojanovi-
cích u Hodonína, 311, RAF č. 654778,
padl 13. 7. 1944. Jeho sestra z Margo,
Sask. se provdala za letce V. Kadlčí-
ka z Ratíškovice. Žijí v Niagara Fal-
ls, Ont. --Svátá Kozelský má adresu:
Nemocniční 14/781, Praha 9. --Rajl z
Náchoda shání foto Jiřího Bleiera. --
Alois Piška, nar. 1920 v Bánově u Uh.
Brodu, sloužil v RCAF a žije na: 80
Parkstone Ave., Portsmouth-South Sea,
Hants. PO4 00Z, Anglie. --Nový unikát v našem let. archívu: "President k letcům",

Stanislav Krejčík, Ing.,
9419 Albany Pl., SE, Calga-
ry, Alta. T2J 0Z9, Canada.
RAF č. 787401 a 83482, 312.
Nar. 12. 8. 1912 Kolín.

Zdeněk Munzar, P.O. Box 457,
Hudson Heights, Que. JOP
1J0, Canada. RAF č. 188953.
311. Nar. 27. 7. 1920 Blatno
u Podbořan.

Jiří Schwarz, RR 4, Picton,
Ont. K0K 2T0, Canada. RAF
č. 788400, 311. nar. 13. 11.
1923 Praha.

NAŠE ROVY

32 stran, projev z 21. 8. 1945. Vydalo MNO v r. 45. Brožura ob-
sahuje též přehled činnosti čs. letectva na západě v letech

1939-1945. --Škpt. Bedřich Schaffer sloužil u
280. perutě a během 60ti operačních letů za-
chránil z moře 24 sestřelených letců. Nar. se
11. 3. 1904. --Brožura "IKAR CLUB 1953" redigo-
vaná M. Moráčkem, má 246 stran. Zasloužil se i
o publikaci "Ženy v modrém" o ženách-pilot-
kách v čs. vojenském letectvu do r. 1953. Spolu-
pracoval mj. Jiří Kalivoda. -- Máme 3 extra vy-
tisky dokumentární knížky "Internální tábor
Svatoborice", 200 stran, z pera Jana Kuze. 20
stran fotografií nebo kreseb. K máni za \$12.
--Vyjímek kniha: B. Velvarský-Čestmír Sládek-
"Tobručka krysa stíhačem", 175 stran, z toho 16
s fotografiemi. --Joe Bílek by rád viděl, aby
brutální velitel Mirova V. Kohlíček, který od
ledna 1970 žije v Brantfordu v Kanadě, byl z
Kanady deportován a v České republice souzen.
Jako hlavní svědek proti němu se nabídl býv.
válečný instruktor čs. parašutistů v Anglii,
gen. A. Petrák, rezident Bratislavy. --Bechyň se
má stát hlavní a jedinou základnou čs. stíha-
ček, podle L. Mrázka z Kolína. --O. Stěrbáček /bra-
tr prvního čs. padlého letce v Bitvě o Anglii;
žije ve Švýcarsku/ napsal článek pro švýcarský
"Zpravodaj" pod názvem "Hrdinové". Jeho bratr
Jaroslav, nar. 12. 2. 1913 v Dolní Lhotě u Bosko-
vic, pohřešovaný od 31. 8. 1940, má pamíček v
Brookwoodu, ač jeho tělo nebylo nikdy nalezeno.
Jaroslav Hladý se za svého života vyjádřil, že
jméno plk. J. Berounského by mělo být na panelu
pohřešovaných v Runnymede. Berounský vytáhl
Hladý a 5 dalších čs. letců ze sovětské internace
a přišel o život při potopení angl. křižníku
"Edinburgh" 30. 4. 42. V archívech v Hendonu je
zaznamenáno: G/C /t. j. Group Captain/ Josef Be-
rounský, RAF č. 86313 HQ London /viz Air File 2/
5153 "Czech Air Force". Jeho jméno je hned za
gen. Vicherkem a gen. Janouškem a teprve za ním
je uveden major A. Hěss, první velitel 310.
čs. stíhací peruti. S/L M. Liškutín jednal s
vedením Svazu letců v Anglii a s M. Kašparem
/viz jeho dopis z 1. 5. 89 vydavateli t. l./ a
výsledek byl, že "shodujeme se, že je provedi-
telné zasadit mu náhrobní kámen /pomíček/
v Brookwood, ale to stojí přibližně £
500. Svaz letců nemá finanční rezervy
ze kterých něco takového platit. Když
by však Berounského dcera mohla to za-
platit sama, tak Soukup by to zajišťoval".
/Jsem ochotni v "Kan. Listech" vyhlásit
sbírku na tento účel. / Jinak nám Olga

V malebném městečku Luže /u Skutče/ je
na náměstí dům, kde v letech 1945-1980
žil plk. let. Josef Koukal, DFC. Sloužil
jako válečný pilot u 310. čs. peruti RAF.
Měl tu smůlu, že mu do tváře vybuchla ben-
zinová nádrž jeho Hurikánu. Byl tak popá-
len, že mu angličtí lékaři nedávali naději.
Ale přece ho po třiceti plastických opera-
cích dali dohromady. V domě, kde žil, je ú-
tulná hospůdka, kterou vlastní jeho syn Lu-
boš. Na našem obrázku je s paní, která mu
pomohla proměnit jednu větš místnost v
domě v panětní místnost na počest plk. J.
Koukala. Je tam spousta věcí, které se
k němu vztahují. Radíme: při návštěvě vých.
Čech, zajděte do Luže a vyhledejte "Staro-
českou hospodu" na nám. plk. Josefa Kouka-
la a ptejte se po Luboši.

Londýn 1990: zleva-Karel Šeda, B. Hladý
a Karel Drbohlav /RAF č. 81906, pilot 310.
a 313. peruti, nar. 7. 7. 1913 v Olešnici.

Z vlasti došla smutná zpráva, že
ve Veselí u Železného Brodu zem-
řel ve věku 79ti let, plk. let. Bo-
huslav Jaroš. Narodil se 24. led-
na 1917 v Přerově. Za války slou-
žil jako pilot u 311. peruti pod
RAF č. 788120. Podle Luboše Volky
byl Jaroš v Anglii tak hubený, že
dostal přezdívku "Suchar". Byl to
svěráčný muž, který vždy do puntí-
ku splnil svou povinnost. Měl not-
nou dávku humoru a na to si pama-
tují jeho kamarádi z doby, kdy po
válce létal jako kapitán u ČSA.
Měl tvrdou hlavu a v jednom z po-
sledních dopisů se zmínil, že stá-
le se pokouší neposlušnat léka-
ře, natož svou manželku Evu. Ta na-
štěstí měla s ním ohromnou trpě-
livost. V jeho válečné posádce
z Tainu /létali na Liberátorech/
byli: 2. pilot Bureš, mech. Langha-
mer, telegrafista Bednář, radioop.
Domák, střelec Majzl, Krymlák a
Hrabal, navigátor Stříbrný /z Li-
dic/. Jaroš dovedl psát: zachytil
v "Letectví" v r. 68 v článku "Kra-
bice" překrmí návrat Liberátora
ze Severního moře do Tainu 12. 8.
1944, napřed s dvěma motory a na-
konec s třemi motory po nadlidi-
ském výkonu mechnika. Jaroš-Su-
char nám bude na str. 6 "KL" moc
chybět. Posílal nám zprávy ze své-
ho okolí a opravoval naše chyby.
Posíláme projev soustrasti jeho
paní Evě, jakož i dcery Radaně Jan-
dové a synovi Martinovi Jarošovi.
B. Jaroš zemřel náhle 23. června 1996.

Britové pomohou
českým pilotům

PRAHA - Pomoc při výcviku no-
vých pilotů a konzultace při před-
pokládaném přezbrojení čes-
kého letectva včera při setkání s
místopředsedou parlamentního
výboru pro obranu a bezpečnost
Milošem Tižem (ČSSD) přislíbil
velitel vzdušných sil Velké
Británie a vrchní maršál letectva
Michael Graydon. 11. 9. 1996

Stoupová, roz. Beroun-
ská, ze švýcar sděli-
la, že ve Slaném je
záznam, že se tam
její otec narodil
31. 8. 1895. Sloužil
v čs. letectvu od
r. 1922 v Chebu. U-
měl perfektně rus-
ky a proto ho dr.
Beneš do SSSR po-
slal, aby našel čs.
internované letce.

Z archívu přítele J. Popelky z Brna jsme si vy-
půjčili jediný válečný snímek se Stanislavem
Šáchou. Zleva jsou: Rudolf Jelen, Stan. Šácha,
Josef Tichý, Hanuš Auer a Oldřich Filip.

O VOJÁCÍCH

Zajímavé publi-
kace v našem

vojenském archivu.. "Břeměňští občané v boji proti fašismu", 174 stran; abecední seznam padlých a popravených obsahuje 1518 jmen. Kniha vyšla v r. 1981. -- Leopold Rozbořil: "Z války do exilu", 188 stran, vyšlo v r. 1994, autor žije v USA. Otto Wagner: "S Cizineckou legií proti Rommelovi", 278 stran, vyšlo v r. 1995. Otto Janiš: "Černá je řeka legionářů", vyšlo v r. 1995, 196 stran, hrdinou knihy je poúnorový exulant Jan Ryšavý. Gen. Ing. Gustav Svoboda: "Čs. válečné hroby v zahraničí", 50 stran, vydala v r. 1996 Čs. Obec legionářská; obsahuje údaj, že za války bylo v Anglii vyvičeno na 500 parašutistů, z nich 101 byl vysazen na území Protektorátu v 29 skupinách. Knižka má několik desítek černobílých fotografií. Hned vedle českého textu v knize je anglický text. -- "Francouzská Cizinecká legie", 156 stran v

roku 1994. Objednávky na tuto knihu lze poslat na: Nakladatelství X-EGEM, Jungmannova 11, 110 Praha 1. Tel. 24 21 65 54. Fotografie jsou většinou barevné.--Máme pěkné foto válečných kamarádů Petra Halušky a Bohumíra Pruska. Přineseme brzy.--Hosty tankového pluku v Rakovníku byli nedávno: Gustav Svoboda, Ant. Špaček, Ladislav Rak a Ant. Bachánek.-- Jiří Knižák z Mělníka vydal knížku humoru do r.

Nevoják Karel Hašler

Zjara posledního roku minulého století dostal téměř dvacetiletý (narodil se 31. října 1879) herec, původním povoláním rukavičkář Karel Hašler předvolání před obvodní komisi do Prahy, kde byl jako zlíhovský občan evidován. V té době hrál na Kladně, a mame-li věřit tehdejšímsi chválou nadílým referátům v novinách, pak jistě nadějně. Je jednoznačný úsudek komise, schopen bez vady, začínajícímu herci zamíchal jaksepatří kartami, protože současně dostal nabídku ředitele František Laciny na angažma v Národním divadle v Brně, což bylo terno. Je možné, bude-li muset přisti tři roky zápolit s těžkým kvěrem, tvrdým komissárkem a drsnými šaržemi, Brno mu nenavratně uteče. Nezbyvá mu, než tam poslat omluvu a čekat do podzimu na povolávací rozkaz. Radosně nadšen i trpce zklamán rukuje v listopadu 1899 do Berouna k c. a. k. 88. maršregimentu, a to na pouhé dva měsíce jako rezervista, neboť pro jeho početné silný ročník nemá císař František Josef I. dost munduru, gaže ani válečných perspektiv. Berounská kasárna praskala ve švech a Hašlerovu marškumpacku detašovali do blízkého staroslavného Tetina do hospody V kufru

V te době nebyl Hašler ještě zamilován do Zdeny Firmlové, sestry hudebníka a skladatele Rudolfa Firmla, takže ho ke komponování nikdo neinspiroval ani neprovokoval. S tím začal až roku 1905 šansonem Pojď, ó pojď, ve spolupráci s nastávajícím švagrem Firmlem. Z **letinského** období po něm zůstaly pouze vybledlé vojenské archivní záznamy a občas vytrysknuvší hrdosť ve stavení u Čápu, kde si našel kamaráda Josefa. Vzpomínky na mládí, i v uniformě stále trochu komedianta, se v rodině dosud dědí jako mosazný hmoždíř, svaatební fotky či požární pojistka Slavie.

Jak to bylo s Hašlerovým vojákováním? Nic moc. Vlastně už nic. Pouze písničky. Tak třeba v březnu 1916 v dusné náladě válečných dnů zpíval v plzeňském sále dělnického domu v Pekle tehdy už svůj válečný evergreen. Pozdravujte mě nastokrát, což jsem míval v Praze (Plzni) tolí rád, a Pětiatřicátíky, jeho nejpoupatelnější pochod. Ti plzeňští „hoši jako květ“ patřili ke slavnému pluku založenému 6. ledna 1683. Jeho kádrníka postavena v roce 1826 zlikvidoval pyrotechnici teprve v lednu 1969. Ve vlaku z Plzně do Prahy pro Hašler složil neméně známou písničku Já jsem si ten kvítek zašepčel dál. Napsal a složil nejmeně pětadvacet skladeb s vojenskou tematikou.

A kdyby byl Hašler narukoval do války? Snad by nepadl. Jistě by přeběhl a skomíral někde v zajetí; nejspíš by se dal k legiím. Asi by nebylo jeho písniček, popěvků, šansonů, operet, kupletů, aklověk, revui ani orchestralních skladeb, filmových rolí, melodramů a dramát. Nebo naopak by jich bylo ještě víc.

Jeho osudová anabaze měla jiné zastáve-
ni. Když zul na Tetině bagančata, vydal se
za divadelní společnosti Adolfa Dobrovole-
ho do Nových Benátek, aniž tušil, že soubor
se mezitím rozpadl. Karta se konečně obra-
tila a Hašler mohl pracovat přece jen v Brně,
od roku 1903 v Národním divadle v Praze,
pak v Rokoku, v Lucerně atd. Komponoval,
vydával a prodával písničky i desky, režiro-
val; žil bohémsky nad poměry na výsluní
slávy i skromně, svíran skřípem dluhu a ro-
dinných poměrů, vždy však sebevědomý,
hrdý a vzdorující. Okupantům dělal same-
naschvaly, zejména tím, že povzbuzoval
české národní vědomí, kde mohl. V červenci
1941 zatkllo gestapo Karia Hašlera při práci
na exteriérech v Ládví u Benešova. Dne 22.
prosince 1941, právě před padesáti lety, ho
nacisté v Mauthausenu umučili.

JEDEN ZE STATEČNÝCH

Strohé oznámení před více než 50 lety znělo: Rotný dělesloužící Morávek František, T 3233, příslušník Čs. samostatné obrněné brigády padl 15. dubna 1945 před pevností Dunkerque. In memoriam obdržel Čs. válečný kříž a Čs. vojenskou pamětní medaili se štítkem „Velká Británie“.

Jak se odvíjel život tohoto vojáka a rodáka z Horní Rovně v průběhu 2. světové války? Připomeňme si tedy některé události, jak je svěřoval svému válečnému deníku.

František Morávek se dostal do Itálie v květnu 1944 jako příslušník vládního vojska s královéhradeckým praporem č. 6. Přišli tedy na samém sklonku války do úplně cizího prostředí a Italové je považovali za Rumuny. Ale na konec pomohlo slovo Československo, podle něhož bylo úplně jasno, že je rovnou pojmu Pláně. Také jistě stojí za zmínku, že např. v Cremoně uctili památku padlých vojáků a na hřbitově byly i hroby našich legionářů. Po několika přesunech bylo nakonec jejich velitelství 2. roty v Domosole, kousíček od známého Simplonského tunelu. A tak ve shonu událostí čteme v deníku mj.:

„Premoslo je jen malá horská vesnička. Jsme ubytováni ve škole a nad Premoslem je i místo, kde je velký kříž ještě z dob 1. světové války a i zde bylo ponecháno hodně našich padlých legionářů...”

Velitelé i nadřízené složky varovaly vojáky, co nemají dělat a co naopak ano, protože jsou v pásmu obležení, kde mají střežit železnici proti partyzánům.

„Hned druhý den v noci začala palba v bezprostřední blízkosti pod námi na druhém svahu... My máme přidělen úsek Premosolo - strážní domek č. 34. Třetí den jdeme do stráže, a sice na Š 2. Tam bydlící strážník nám vypráví, že se vůbec nemusíme obávat partyzánů, že na nás nebudou střilet, když my nebudeme nic začínat. Jsou o nás informováni a nesmí proti nám postupovat v nepřátelském úmyslu...“

Ličení událostí v severní Itálii, na níž válka dolehla velice silně, je dramatické. Něco udělají Němci a italsí fašisté, ale partyzáni nezůstanou nic dlužni. Dne 29. 7. 1944 byli partyzáni odvezeni někteří naši důstojníci a vojáci. Italsky poručík dal ultimatum, jinak že se budou střílet civilisté a zapálí obec. Ale netrvalo dlouho a na partyzánské mušce skončil právě on... V této době se už řada našich k partyzánům dostala

„Ale 9. července 1944 se to stalo a rotný Morávek to popisuje asi následovně: „Je půl druhé po půlnoci a kluk mne budí do služby. Jdu to obejit, zda někde něco není a sedám si ke stolu a píši dopis manželce.“ A poslední pokračuje tak, že uslyšel šramot venku, ale když vyšel ven, tak nic neviděl. Zakrátko pak se to zase opakovalo. Tentokrát už venku viděl Pepu Kuchařika a za mřížemi brány pak ještě nějaké lidi. Byli to partyzáni! Tak neprodleně vzbudil kamarády se slovy, že už jsou zde! Naši dali ruce nad hlavu, partyzáni sebrali zbraně i kulomet, který tam byl. Dlouho neotáleli a odešli směřem na vesničku Anzolu. Nejvíce jim však bylo líto, že právě tento den měla přijít pošta z domova, ale už se ji nedočkali...”

Následující dny byly plné napětí a námahy. Nakonec se dostali na horskou salaš asi 2800 metrů nad mořem. Odtud je dva partyzáni vedli cestou necestou směrem na Švýcarsko. Byla to pout', kdy mnohý a nikoliv jednou musel sáhnout až na samé dno svých sil. Závěr cesty již museli zvládnout díky průvodcům z řad pašeráků.

Konečně se dostali do Švýcarska, kde byli v karanténě, prošli lékařskou prohlídkou a konečně se dostali do obce Wittenbach. Tahdy se tam sešli nejen naši, ale i vojáci jiných národností. Našich tam bylo přesto kolem 270. Život v městečku byl dobrý, pomáhali místním lidem s prací, navštívil je zde i náš vyslanec, složili zde slib republiky a podepsali vstup do čs. armády. Když 17. října obě poutě, bylo loučení dojemné, získali si zde přátele. Při rozloučení nechyběly ani slzy, ani hymny.

Pak následovala cesta vlakem do Marseille, odtud lodí do Neapole. V Neapoli měli dostatek času, chodili dokonce i na opery, ale vše dobré vždycky někdy musí skončit. Ten konec byl 20. listopadu, kdy jejich loď se zařadila do konvoje a koleni Gibraltar plula do skotského přístavu Greenock. A opět cestovali ze severu na jih do Londýna - Southend. Zde už je převzali naši a jak líčí deník, bylo to přijetí ne právě dobré, s mnoha narážkami a poznámkami, které po těch namáhavých měsících ne právě dobře snášeli. Až tedy 1. února 1945 odjeli do přístavu Dover a přes Kanál pak do francouzského přístavu Calais. Odtud to byl už jenom skok do Belgie, kde byli v La Panne. Zde už byli naši, kteří pod velením gen. Lišky se podíleli na obléhání francouzského přístavu Dunkerque. A tak pokračovali ve výcviku a v deníku můžeme číst:

„Jsem zástupcem velitele čtyř práce mne těší. Jsme pár kilometrů od našich pozic u Dunkerque a tak musí být velká opatrnost. Zde to již lítá ostré. Nový velitel proty nás připravil na to, že ve městě je hodně kolaborantů a také Němci věděli o každém našem hnutí.“

Ale i jiné záležitosti zajímali vojáky. Tak se dočteme, „že také byli na hřbitůvku v Adinkerku, kde je našich 25 hochů. Je to dojemné a při vzpomínce na domov se vybavuje, že oni takto musí navždy zůstat v cizině. Každý se těší na setkání se svými nejdražšími, ale někomu to přeci není dopřáno. To je však osud nebo štěstí člověka.“ Rotný Morávek se plně věnoval vojenským povinnostem a každý den měl stále co dělat. Učil se jezdit s polopásovémi vozidly, prováděl cvičení s tanky a pokládal také miny. A o těch se v deníku dozvíme, že „je to vskutku nejzákeřnější zbraň. Kvůli ní přišlo nejvíce našich hochů o život. Člověk neví, kdy a kde to na něj čeká...“

Když přišel den s datem 15. dubna 1945, byl rt. F. Morávek zařazen do 2. čety jako zástupce velitele četaře aspiranta Leta a dostali úkol. Ten den se také naplnil jeho osud, kdy šlápl na minu a ta ukončila jeho život.

Tolik tedy o osudu jednoho z našich krajanů a rodáka z Horní Rovně, kde se narodil 7. července 1913. Je beze sporu dobré si připomínat lidi, kteří byli ve válce a tam položili život za svobodu a dlouhá léta se na ně zapomínalo...

ΣΠΕΛΑΝΤ ΚΛΟΒΟ ΡΕΔΙΕΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΑ

Dr. Miroslav Vostatek

S pomocí Petra Šuranského z Pozlovic jsme objevili dalšího statečného Bartoše, který sloužil v naší armádě na západě za 2. války. Dokonce přinášíme jeho fotografii. Vojtěch Bartoš se narodil v Šumicích 8.8.1914 a zemřel v Ujezdci u Luhačovic 7.6.1982. Bartoš podepsal v Polsku závazek do Ciz. legie a při ústupu ve Francii v r. 40 bojoval s francouzskými dělostřelci. V naší jednotce v Anglii byl také u dělostřelců. Když volala Praha o pomoc v květnu 45 byl napor. Bartoš v Sušici s 3. armádou, ale do Prahy nemohl. V 50. letech byl vězněn v Brně, na Borech a v Jáchymově. Zemřel na následky věznění.

Jindřich Pecka:

NA DEMARKAČNÍ ČÁŘE

Americká armáda v Čechách 1945
Vydal: Ústav pro soudobé dějiny AV ČR,
Praha 1995

Edice: Studie - Materiály - Dokumenty, sv. 6
Jak název publikace, edice a vydavatel prozrazují, je určena vybranému okruhu čtenářů, kteří mají v oblibě literaturu faktu. Její specifický obsah, zpracovávající látku v letech totality tabuizovanou, je přes dokumentární střížost i dnes velmi zajímavý a uspokojí zejména náročné milovníky tematiky konce války v západních Čechách. Nejen co do role a přítomnosti amerických jednotek u nás, ale i dalších mnoha průvodních událostí.

Nebyli jsme svatí...

Vzpomínky příslušníka čs. zahraniční armády na léta 1939 - 1945

Válečné paměti plukovníka v.v. Blahoslava Zavadila se vymykají běžně vydávaným memoárům veteránů. Čtenář se z nich sice dozví o vojenských zážitcích příslušníka čs. pozemní armády na Západě během let 1939 - 1945, ale autor jde ve své zpovědi ještě dál. Nezasílá, že v 18 letech, kdy odešel z domova, byl spíše pln touhy po dobrodružství, a proto nenechává stranou ani tento pohled na věc. Kniha tak zachycuje životní etapu mladíka, připraveného bojovat za svou porobenou vlast, jenž si však - v často velice nepřiznivých podmínkách - nechce uprát radosti života.

6 O PARASUTISTECH

Protože Cyril Musil se svou manželkou Růženu

za války pomáhal čs. odboji a zvláště parašutistům ze západu, informace o nich logicky patří na stránku o parašutistech. Když jsme však v minulém čísle o statečné Musilově rodině psali, neměl vydavatel t.l. tušení, že bude mít možnost během několika týdnů Studnici a známý Musilův penzion /v doprovodu místní pamětnice/ navštívit. Zažil při tom několik překvapení: zvenku vypadá penzion neočekávaně dobyte a přece je prázdný. Není ani jasné, komu dnes patří. Obě pozůstalé dcery prý žijí v K. Varech, ale není známo, zda o vrácení majetku požádaly. Penzion oproti stavu za války vypadá nejspíš docela jinak. Byl přestavěn a spojen se sousední budovou. Dalším překvapením bylo, že se na pamětní desce dosud neobjevila žádná zmínka, že Cyril Musil a jeho rodina byli v 50. letech krutě pronásledováni čs. komunistickým režimem. Krutost režimu se projevila i tím, že oba manželé byli vězněni a po útěku otce rodiny do exilu, režim nikdy nedovolil, aby se zbytek rodiny mohl za ním do Kanady vystěhovat. Byl to především stesk po rodině a pocit křivdy, který nesl Musil sebou až do konce svého života v r. 1977. Příznačné je, že předem zařídil, aby na náhrobní desce měl slova "kulak studnický". Na třetím obrázku, který dosud nebyl nikdy publikován, je Cyril Musil během svého pobytu v Kanadě. Je z archivu krajana E. Edingera, který byl Cyrilovým přítelem až do roku 1977. Musil je na snímku přesně uprostřed. Kdo jsou ostatní krajane, není známo a snad se přihlásí. Šlo nejspíš o nějaký piknik u Musilova motelu v Collingwoodu v r. 1960. Jiná zajímavost: na boční straně Musilova penzionu ve Studnici je pamětní deska s reliéfem a na ní je: Zde se narodil 25. prosince 1849 Jan Ev. Nečas, spisovatel, rádce lidu, přítel mládeže a přítel česko-polského přátelství. Kdy zemřel není uvedeno. Byl to průbojný ministr Nečase? Odpověď na tuto otázku má nejspíš paní Zdenka Marková z Horáckého Muzea v Novém Městě na Moravě. Tam se také nacházejí všechny materiály týkající se Cyrila Musila a jeho rodiny. Velká škoda, že předčasně zemřel dr. Zdeněk Jelínek, který tyto materiály studoval a v r. 1967 se sešel s paní Růženu Musilovou. Tak získal podklady pro svou knížku o Musilovi, která vyšla v roce 1992 u příležitosti odhalení pamětní desky. Otevřená zůstává otázka, proč se za svou rodinou Cyril nepodíval v r. 1968, kdy to bylo možné. Prý o tom přemýšlel, ale neměl finanční prostředky a pak ani na jaře r. 1968 neměl jistotu, zda by mu dovolili, aby se do Kanady vrátil. Nebyla však tehdy možnost, aby jeho paní přišla za ním do Kanady? To bylo možné a dost možná, že o tom i uvažovala. Pokud se o těchto věcech v budoucnu něco dovíme, napišeme o tom v "KL". V Jelínkově knížce, která má 80 stran, je "chyba" v kapitole o A. Vyhňákově, ze skupiny PLATINUM-PEWTER: Tvrdí se tam, že se narodil 11. srpna 1919 v Hodoníně. MVDr. Tomáš Ševela, autor knížky "Brunovice v zahraničním odboji Druhé světové války" uvádí, že Vyhňák pocházel z Hrachůvky v Brumovských, i když světlo světa spatřil v Hodoníně. Vysvětlení je snad v tom, že lékař paní Vyhňákové očekával při porodu komplikace a zařídil její převoz do Hodonína. Autor Ševela v knížce konstatuje, že na otázku, zda byl Lojza Vyhňák brumovský rodák, odpovídá: "Ano, i když se narodil v Hodoníně." A když jsme u Vyhňáka: vyučil se v Hodoníně pekařem, ale později se z něho stal instalatér a nakonec radiomechanik. V tomto oboru se neustále zdokonaloval i za svého pobytu u našich jednotek v Anglii. Když jeho skupina, které velel Nechanský, byla shozena v Protektorátu, obě její vysílačky byly při dopadu zničeny. Vyhňák je rozebral a z obou udělal vysílačku náhradní, s kterou kontaktoval Londýn a VRÚ.

Udolí "Na Říčkách", mezi Lišíní a Ochozem, které rodina Kaprálova z USA darovala brněnským skautům, se stává aktivním mezinárodním skautským střediskem, jak si dříve přál. V budovách i na louce podél říčky se letos vystřídalo 16 různých skupin skautů. Největší zachytil náš reportér: byli to skauti a skautky z Belgie. Stále chybějí peníze na další úpravy a zlepšení. Vše obětavě řídí br. Ivo Brzobohatý.

O skautech

Větší skupina belgických skautů /viz foto níže/, se letos pustila do restaurace hlavní budovy střediska "Na Říčkách" a navíc se zřízuje kuchyň a jídelna. Adresa centra je: The Upper Mill - Horní Mlýn, Na Říčkách 35, 664 02 Ochoz u Brna. Tel. 42-5-44 21 27 32. -- Dne 7. června t.r. se v Rostokách u Prahy dožil "70" Jiří Bayer, který se pevnými životními zásadami a nezměrným nadšením nasloužil o svou vlast. Postavil se proti nacistickému a komunistickému útlaku. Jako ředitel Muzea v Rostokách položil základy k celostátnímu archivu čs. skautingu. Jeho životopis svědčí o tom, že je to mimořádný muž. -- "Rokycanský deník" přinesl 16.7. článek "Ve sbíraci mu nechybí ani

S Junákem do přírody

PRAHA - Život v indianském teepee v přírodě jen se skromným vybavením umožní dětem skautská organizace Junák. Ta letos podle tajemnice ústřední rady Junáka Ivy Mackové pořádá na 1530 táborů, z toho 118 putovních, 82 vodáckých a 34 zahraničních. Průměrná délka tábora, kde si děti ověří svoji schopnost postarat se sami o sebe, je podle zaměření tábora přibližně 15 dní. Táborový poplatek za jeden týden na táboře se pohybuje v průměru okolo 600 korun. -- "14".

Šedý vlk", z pera br. A. Vladyky-Sáši. Týká se vydavatele "KL". -- V Blansku vychází občasník "Kotlík". Přispívá i Pavla Ducháčková. -- Významný představitel skautů na Slovensku, RNDr. Ivan Janček, oslavil "75".

SLOVENSKÁ NADACE BADEN - POWELLA

Roku 1993 byla v Banské Štiavnici založena Slovenská nadace Baden - Powella. Jejím účelem je obnovení skautských tradic v banské-štiavnickém regionu s myšlenkou založení stálého tábořiště a lesní školy. Nadace slouží jako finanční zdroj pro: a/ rekonstrukci bývalé chaty, kterou roku 1948 vypálili neznámý pachatel a vybudování stálého tábořiště b/ podporování organizační, osvětové, kulturní a informační činnosti Slovenského skautingu s důrazem na ekologickou výchovu c/ organizování mezinárodních i domácích expedic d/ vydávání výchovných materiálů a jejich podpora e/ pobyty jednotlivců i oddílů v zahraničí f/ organizování a provoz táborek, kurzů, seminářů Členem nadace se může stát příznivec skautingu, kterého schválí rada nadace. Členský příspěvek je stanovený jednorázovou sumou 300 Sk. V roce 1995 byly ve spolupráci s Nadací pro podporu občanských aktivit vydány 3 původní publikace v nákladu 500 ks. Které Nadace B.P. tímto nabízí i sestřím a bratrům v České republice: Šťáková E. 1995 - Rady a nápady pro vůdčiny včel (světlušky) - 15 Sk., Androvič Š. 1995 - Škautské lesní školy a kurzy na Slovensku - 7 Sk., Metznerauer O. Štréter J. Vykypěl I. 1995 - Vedeme vířata - 23 Sk. Publikace si můžete objednat na adrese: Slovenská nadace Baden - Powella, Fandlyho 1, 969 00 Banská Štiavnica J. Štelica - Zelníkar, vůdce SÚLS, prezident nadace B.P.

Z České republiky

Se svolením Fr. Zahradky, předsedy KPV Příbram, jsme do archivu dostali fotografie z natáčení celovečerního filmu /podle scénáře Jiřího Stránského/, "Dezinfekce". Režiroval Hynek Bočan. Film zachycuje tvrdý život vězňů v 50. letech na táboře Vojna. -- Ubytování ve zdravém vzduchu Orlických hor nabízí Chata Kovárna, 517 16 Zdobnice v O. horách. -- Vyšla barevná brožura "Vítejte na Pardubicku" se seznamem panátek, ubytování a pod. -- Sanatorium SANUS je prvním soukromým chirurgickým střediskem v ČR. V r. 95 provedli tam 1.500 plastických operací, 2.200 operací gynekologických a 1.600 operací urologických. Dýchací platí jen 100 Kč za noc. -- Na českých známkách jsou nově: vroubkovaný sysel, myšivka a plch. -- Na tradiční dřívějších osvědčených kampaňkách chce navázat Východočeská družstevní záložna v Hradci. -- Dluh ČR patří k nejmenším v Evropě. Nejhuň na tom je Belgie. -- V zámku má být České Farmaceutické Muzeum. -- Humoristický "Vyskeřák" vychází 2x za rok. -- Almanach "J. Soušeček-vynálezce, podnikatel, vsetínský starosta a vlastenec" lze objednat za 810 na adrese: Okr. vlastivědné Muzeum, Horní nám. 2, 755 01 Vsetín. -- Na býv. hradeckém voj. letišti má být vybudován "Okrh pro závozy formule 1". V pozadí je p. Carlo Montecarlo. -- Benešovu vilu v Sezimově Ústí spravuje Úřad vlády ČR a státní úředníci tam mohou trávit dovolenou za 150 Kč denně. V poslední vilu odkázala Hana Benešová vilu Husitskému Muzeu v Táboře, kde je skladováno původní zařízení vily. -- R. Ströbinger napsal článek "Rudé kladivo na kulaky", v němž popisuje násilnou kolektivizaci vesnice v 50. letech. -- Ministr vnitra chce navrhnout vládě, aby zrušila Stranu čs. komunistů. -- Na českých známkách je i Božská Ema /Destinová/. -- Ve Val. Meziříčí mohou býv. pol. vězni 50. let a příslušníci PTP jezdit zdarma na autobusech. -- U Boskovic se v býv. lomu nachází Wild Western City. -- Kardinál M. Vlk je v čele Konference biskupů ze 33ti evropských zemí. -- V restauraci Moravská bašta ve Starovičkách nabízejí před volbami za 79 Kč "Plněné prsíčka Petry Buzkové" /smažený kuřečtí řízek se slaninou, paprikou a sýrem/. -- Rozhod s dívkou byl příčinou sebevražedného pokusu Davida Zemana, syna předsedy ČS-SD z prvního manželství. -- Nová Škoda Octavia stojí "jen" 340.000 Kč. -- Byla utvořena nová ostravsko-opavská diecéze. Biskupem se stal Fr. Lobkowicz. -- Fotbalisté SK Pardubice stále žijí v 2. lize. Smutné. -- "Bulletin Společnosti E. Beneše" /Prachatická 210, 199 00 Praha 9-Letňany/ č. 8/96 obsahuje závazné projevy dr. Beneše za války i po ní, jakož i přehled přednášek v r. 1996. -- První česko-ruská banka dostala licenci. Chce podporovat vznik českých firem v Rusku. -- V Mostech u Jablunkova zabil kamion metráčkového medvěda. Bude vypán. -- Ve Val. Kloboukách oslavili 70 let zemědělského školství. -- MUDr. Jaroslav Lhotka napsal článek "Valdičská kalvárie". Nejhoršími dozorci byli: Klein, Owart, Bruk, Bartoš, Strnad a Čapek. Za vynucené odběry krve byl zodpovědný MUDr. Otto Roubíček; většina těchto vězňů zemřela. -- Město Příbram má pěknou propagační brožuru. Muzeum nerostů, které sestavil dr. J. Velfl, je populární. -- V Březnici vyšel praktický "Adresář" 29 stran. Jižně od města stále v polích rostou modré chrpy. -- Lidé doma nevědí, kterým bankám mohou důvěřovat /viz článek v listu "Právo" 29.6./ -- Skvostná je publikace "Čtrnáct kevní památky Královéhradecké diecéze", 100 stran. -- Město Skuteč dbá na čistotu. -- Na obzoru výroby rukavic je jen prosperita, říká gen. ředitel firmy Rukavičkářské závozy /RZ/, býv. torontský rezident Karel Hampeis, v Dobříši. Roč-

Kdo je Libor Vojkůvka? Talentovaný malíř, světooběžník, svérázný filozof, sběratel všeho možného, poradce při natáčení exotických filmů. Má své obrazy vystavené v býv. konírně zámku ve Šternberku, pokud se k nim dostanete přes hromady různých věcí. Loni na české TV nebyl, protože žil v Tibetu jako mnich ve žlutém županu. Když s ním lidé od TV udělají reportáž, musí to sestříhat, protože Libor používá často silných slov. Rád vodí návštěvníky po své galerii, ale musíte ho zastihnout v dobré náladě. Také rozhlas by ho uváděl častěji, kdyby mluvil slušněji. Ale to je Libor Vojkůvka, který si nedá nikým poroučet. Naposled poslouchal doktory, kteří ho v Ostravě vyléčili z malárie. Adresa: Horní nám. 6, 785 01 Šternberk na Moravě.

Úspěšně si vede Janošova pekárna medového perníku v Pardubicích /V. Jankovské 308/. Prodává perníky v jakékoliv formě a s nápisem podle přání. Navíc je tam útulná kavárnička.

Víte, že v Ústí n. Orlicí žije se svou obětavou paní zakladatel "Klubu vojenské historie", jednoho z nejstarších v ČR? V č. 546 na Píckově ulici buduje poměrně rozsáhlé vojenské muzeum, s pomocí přátel v cizině, zvláště v USA. Domek poznáte zvenku podle toho, že na dvoře je válečné dělo. Přejeme p. Frostovi jen zdár.

Setkání politických vězňů

PRAHA - Zhruba čtyři stovky lidí z celé republiky se o víkendě zúčastnily setkání bývalých československých politických vězňů, které u příležitosti 45. výročí zřízení pracovního tábora Vojna u Příbrami uspořádalo příbramské Muzeum třetího odboje a tamní pobočka Konfederace politických vězňů. Vážnou návštěvníků tvořili bývalí vězni z pracovního tábora Vojna a z tábora Bítov. Město Příbram má pěknou propagační brožuru. Muzeum nerostů, které sestavil dr. J. Velfl, je populární. -- V Březnici vyšel praktický "Adresář" 29 stran. Jižně od města stále v polích rostou modré chrpy. -- Lidé doma nevědí, kterým bankám mohou důvěřovat /viz článek v listu "Právo" 29.6./ -- Skvostná je publikace "Čtrnáct kevní památky Královéhradecké diecéze", 100 stran. -- Město Skuteč dbá na čistotu. -- Na obzoru výroby rukavic je jen prosperita, říká gen. ředitel firmy Rukavičkářské závozy /RZ/, býv. torontský rezident Karel Hampeis, v Dobříši. Roč-

Mašinové hledají své oběti

Prohlášení, v němž hledají oběti svého odboje a odkazují je na vedoucího oddělení dokumentace Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu Jiřího Mála, předali bratři Mašinové tisku bez vědomí Mála i ÚDV. Na dotaz večera řekl mluvčí ÚDV Tomáš Hornof. "Až následně obdržel od nich doktor Málek fax, kde mu vysvětlují situaci a vyjadřují přesvědčení, že mu to nebude vadit," uvedl Hornof. Dodal, že v žádném případě nejde o iniciativu ÚDV, ale bratrů Mašinových.

Čtárad a Josef Mašinovi a Milan Paumer, kteří začátkem 50. let vytvořili teroristickou skupinu pro boj s komunistickou vládou a později při útoku do západního Německa zabili šest lidí, hledají všechny, kteří se cití jejich jednáním poškozeni. Toto jejich prohlášení vyšlo v sobotní německé MLD. List cituje Ctárad Mašína, že vzhledem ke spoustě pověstí kolujících o jejich činech chtějí "získat konkrétní údaje o tom, jaké výhrady proti nám kdo má". Jiří Málek, jehož jméno v prohlášení figuruje jako kontaktní spojení, je podle Hornofa též členem Konfederace politických vězňů. Ořípadem bratrů Mašinových se však v ÚDV nikdy nezabýval.

Státní zastupitelství loni rozhodlo o odložení šetření případu Mašinových. "Bratři Mašinové se zřejmě snaží dosáhnout toho, aby toto rozhodnutí bylo pravomocné tím, že sami seženou osoby, které se cití jejich jednáním poškozeny," řekl Hornof. "Oni se to snaží řešit ze své pozice sami a nešťastně do toho zapletli náš úřad bez našeho vědomí nebo souhlasu," poznamenal s tím, že ÚDV může jejich prohlášení pouze delegalizovat či se od něj distancovat. Případné ohlasy na prohlášení Mašinových ÚDV podle něj předá státnímu zastupitelství.

je asi 1,200.000 páří kvalitních rukavic, hlavně pro export. -- Pavel Dostál přijal jméno Bimbo a stal se dobrovolně Zemanovým šaškem. Chce mu říkat do očí nepřijemné pravdy, aby ho udržel při zemi. -- Užhorod je na vatikánské poštovní známce. List "Podkarpatská Rus" lze objednat na adrese: Petrohradská 9, 101 00 Praha 10. Rediguje PhDr. A. Pilátová s přáteli. -- O ukázkové číslu "Zpravodaje Klubu absolventů Bato-vy školy práce" lze napsat na adresu: Dům kultury, Gahurova ul., 762 25 Zlín. -- JUDr. Pospíšil pokračuje v Kroměříži ve studiu materiálů o StB inspirované "Světlaně". -- M. Sládek si koupil vilu v Horoměřicích u Prahy. A. Kopmanický v Praze 5-Lipencích. A. Baudyš v Přezleticích a F. Schlögl v Čakovicích. Prachaticí přibývá? -- Vyšla kniha "Žalujem" z pera J. Apelfelda, který přežil Birkenau. -- Ubytování a stravu nabízí návštěvníkům Prahy Hotel Orlický, Pod kopcem 31/3, 147 00 Praha 4-Hodkovičky. Tel. - fax 42-2-402 25 62. -- V obci Skryš na Blatensku se narodilo dvoulavé tele a přijel sám p. ministr zemědělství. Dvoulavé tele v obci Kořenice navštívil předseda soc. demokratů Zeman, který údajně prohlásil, že ve většině země, kde vládou soc. demokraté, jsou dvoulavá telata běžná. -- Socha sovětského vojáka v Brně je podle K. Pavlíka urážkou české svobody. Buďte tam sousoší sv. Cyrila a sv. Metoděje?

Poměrně málo lidí ví, že na Strži ve Staré Huti /u Dobříše/ se nachází Památník Karla Čapka a že v současné době se dokončuje jeho rekonstrukce. Podle sdělení ředitelky Památníku Kristýny Vanové byly nyní úpravy zastaveny, protože stavební firma nanižtovala o půl milionu Kč víc, než bylo smluveno. Turdčí se, že myšlenky Karla Čapka v posledních dnech života patřily dvěma jeho pozemským láskám: Strži a Olze.

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRAŇÍ

Rožnov p. R. navštívil
Martin Spitzer, spec. ze-

měření č. spisovatel, účastník bojů o Dunkirk, australský a slovenský občan. -- Cyklista Vítězslav Dostál projel Austrálii. Sešel se mj. s p. Radou, který v Brisbane vydává "Krajské listy". -- Čs. špión s falešným holandským jménem Erwin van Haarlem byl v r. 1988 odsouzen na 10 let. Dnes žije v Mariáňkách. -- Bratislavský rodák George Pazman, rezident Austrálie od svých šesti let, působil úspěšně jako lektor ve Vsetíně. -- V Malajsku uzazený krajan Ivo Nekvapil, žil v Austrálii a v USA. Jeho rodina vlastnila brněnský hotel "Černý medvěd". -- Tomáš Honz, řidič českého autobusu, se pokoušel propašovat do Anglie 50 kg heroinu. Dostal 26 let. -- Maroldova Pařížanka je na nové české poštovní známce. Málem dala na známku také jeho "Bitvu u Lipan". /Luděk Marold 1865-1898. / -- Ve Švýcarsku zemřel JUDr. Bedřich Hostička, 82. Byl souzen v 50. letech s dr. M. Hordkovou. -- Manželé Grossmanovi z Melbourne se v českém tisku pozastavili nad tím, že se do parlamentu dostali stoupenky komunistů, ač tato strana byla parlamentem prohlášena za zločineckou organizaci. -- V Brazílii vyšetřují podezřelé okolnosti smrti býv. prezidenta českého původu, J. Kubišchka. -- Člen Národního divadla v Praze M. Donutl vystoupil v Sokolském ndr. domě v Melbourne. Měl úspěch. -- Vítěz Wimbledonu v r. 1954, legendární Jarda Drobný, oslavil v Anglii "75". -- Francouzský občan prof. Fr. Lehár, dostal v Praze za zásluhy o českou jadernou fyziku titul h.c. Do r. 68 pracoval v Dubně u Moskvy. -- Sjezdu absolventů místeckého gymnázia se účastnil také Metoděj Poláček. Je expertem v mezinárodním obchodu. Studoval v USA a v Kanadě. Působil v Adelaide v Austrálii. -- Vyšel článek "Zač je studentský chléb v Austrálii" /"MSD", 27. 7. /, z kterého vyplývá, že studenti z ČR mohou tam při studiu jazyka také legálně pracovat 20 hodin týdně. Stačí mít na 3.500 dol. na školné. -- Dražebné obrazy z pražského Hradu byly nalezeny v Německu. Byly ukradeny. -- Ve Vídni zemřel zasloužilý krajan Josef Briha, nar. z českých rodičů ve Vídni 15. 3. 1909. -- Prvním Čechem v Austrálii byl Tadeáš Haenke, nar. 1761 v Chřibské, zemřel 1816 v Cochomambé v Bolívii. -- Vašínkovi /Německo/ poslali zajímavou pohlednici z Kostnice. -- Jennie Bujnová /Viedeň/ se zas ozvala z italského ostrova Ischia a poznamenala, že se těší na sjezd SVU v Brně. -- Kanadou projela Marcela Čechová s manželem, rezidenti Austrálie. -- V Adelaide je stále aktivní Květoslav Eliáš, hlavně v českém rozhlase. Jeho otec byl plk. Florián Eliáš, velitel 8. Slezského pluku v Místku 15. 3. 1939. Krajany v Adelaide navštívil předseda Ústavního soudu v Brně, JUDr. Z. Kessler. -- D. Berton-Brzobohatý přednášel v Sydney na téma "Dr. E. Beneš a odsun Němců a Maďarů z ČSR". -- "Strípky" mají novou adresu: 31 Harrison St., Featherston, So. Wairarapa, Nový Zéland. List bude vycházet dál. Tonda Vondruška se nenechá jen tak odradit. -- Býv. šachový mistr L. Kaválek se v Mnichově dožil "80". -- Prezident Havel se sešel se sud. Němcem T. Thunem z bavorského Naidlingu, který veřejně prohlásil, že chce ze svých prostředků odškodnit jednu konkrétní českou oběť nacistů. -- V seznamech exilového tisku po únoru 48 zatím vždycky chybí "Národní noviny", které v Ludwigsburku v Německu vydával po 22 let Karel Marek, býv. vězen v Dachau.

NAŠI V USA

V. Zubatý s paní /San Diego, CA. / byli nadšeni Španělskem. V. Ženíškovi /N. Riverside, IL. / se podařilo bez účiny projít Václavkem. Zná krajany, kteří dopadli mříž. -- V Praze vyšla kniha Marcie Davenportové "Jan Masaryk - poslední portrét". Jde na odbyt. -- Louis B. Kašpárek /Brook Park, OH. / předpověděl, že se soc. demokracie doma znovu uplatní, i když má výhrady k některým lidem v česním vedení. -- Jan Kuncel /S. Paris, Maine. / napsal článek "Jsem Moravan, toť chlouba má". -- Louis L. Mikulík /San Pedro, CA. / dokončil v r. 42 dvouletou odbornou mlynářskou školu v Pardubicích a věčně vzpomíná na prof. Jana Žemlu. Poslal nám kopii tabla. -- M. Zapletal s paní /oba rodáci z Nitry / navštívili Slovensko a byli pěkně přijati. Jinak žijí od r. 1967 v New Yorku. V Popradu byli při odhalení desky "Obetím holocaustu". -- Pražský továrník V. Hodek zemřel 28. 8. 1977 v Richwood, NJ. -- Dr. Jaroslav Němec z Ořechova na mor. Slovácku zemřel ve Washingtonu 7. 10. 92. -- Montrealská pěvkyně Anne St. Denis dostala v K. Várech Cenu Jamily Novotné. Anne vystoupila také v Praze a mluvila pěkně česky. -- V Praze má vyjít další vydání knihy dr. J. Pejškara z Kalifornie "Útěky ze leznu oponou". -- MUDr. Josef Šimáček z Ličnova na Novojičínsku pracuje na seznamu českých vystěhovalců do USA v 19. století. Nedávna výstava "Naděje má jméno Texas" měla úspěch. Seznam má zatím asi 9.000 jmen. -- Na "Krajských dnech" v Rožnově p. R. bylo několik set krajanů z USA, hlavně z Texasu. -- "Grand Polka Festival" bude v Las Vegas, NV, od 8. do 12. 9. 96. Organizátorem je Joe Červený. -- Krajany v Denveru mají radost z úspěchů týmu Avalanches, spiky vyrobené na Slovensku se prodávaly za 7 dol. -- 13. 10. bude v Baltimoru, MD Czech and Slovak Festival. -- Czech Festival v St. Paul, MN bude 8. 9. -- Seznam krajanů, kteří se v letech 1895-1912 vystěhovali z okolí Pnova na Moravě zašle R. Němeček, Předhradí, 90, 289 41 Pnov, Czech Republic. -- Texaský "Hospodář" přinesl fotografie "Památníku obětem komunismu" na Masarykovu ulici v Torontě. Autorkou úvahy byla Míla Rychterová z OH. -- Hillsboro, WI je nazýváno "Czech Capital of Wisconsin". Měli tam "Český den" 8. 6. 96. -- Ája Vrzánová musela odložit svůj odlet z Prahy, ale volila. -- Tóny Číska /Denver, CO. / je posledním žijícím členem redakce chicagské "Svornosti", která zanikla po 80ti letech vycházení. -- "2N" měly reportáž "Tenkrát v Chicagu"; týká se kladenského rodáka a starosty Chicaga Antonína Čermáka. Stal se obětí atentátu na pres. Roosevelta v Miami 5. 2. 1933 a zemřel 6. 3. 1933. -- Dr. Přemysl Tíma s paní /z Kalifornie / navštívili Zábřeh na Moravě a sešli se s inž. C. Lolkem, který má na starosti Panětný síň na počest Eskymo Welzla. Součástí výstavy budou i nedávne v Kanadě vydané známky. Od zlaté horečky na Yukonu uplynulo přesně 100 let. -- Jiří Horák /NY. / a Přemysl Janýr /snad Praha / byli vysláni, aby vystoupili z České soc. demokracie. Rudolf Battěk kandiduje za senátora jako nezávislý. -- "Blesk" měl článek "Aři do Ameriky vás se svačinou nepustí". Vážným zájemcům pošleme kopii. -- Piloti USA zajatí za korejské války sloužili jako pokusní králíci pro české drogy. Byli u toho čeští lékaři. Aři jeden se zajatci se nevrátil do USA. Seznam českých lékařů existuje. -- Horolezec V. Zákorský z Brna zemřel v lavíně na nejvyšší hoře Kanady Mount Logan, 5959 m. -- Přípravovaný zákon o zahraničích Slováců poskytne Bratislavě možnost dát některým krajanům doklady o statusu zahraničního Slovaka. Teď asi nedostane p. Danišels z Floridy.

Vzácný host besedoval v památníku

Synovec J. Mahena

Jiří SEDLÁK

BRNO. V Mahenově památníku v Brně se v úterý konala beseda se synovcem paní Karly Mahenové Dr. Oldřichem Haselmanem (1925).

Čestný člen Společnosti J. Mahena vzpomínal na svého slavného strýce už z doby svého dětství. Když se ho kdysi zeptal, jak mohl napsat tolik knih, Mahen odhodl, "o půlnoci na mezi přiu palem od nohy". A když chodil k Mahenovi křivonohu, pískovat si knihy, Mahen mu pradal vzdy nějakou historku. A na Vánoce, které trávili Haselmanovi s Mahenovými, čekal pro něho dárky - několik pěkných knížek. Jaká bolest a rana pro čtrnáctiletého chlap-

ce, když začal 22. 5. 1939 Mahenův dobrovolný odchod ze života! Tehdy navštěvoval ještě deváté let, než musel, hned po únoru 1948, uprchnout do ciziny.

Až teprve jedenadvacetletý, stal se v r. 1946 sekretářem sociální demokracie pro mezinárodní styky. V listopadu 1947 se aktivně účastnil sjezdu sociálně demokratické strany, který odstranil z vedení Z. Hrbáka, kolaborujícího s KSČ. A tak na O. Haselmanova čekal politický kriminál. Očist se mezi složitou demokracií, kteří opouštěli vlast - nechtěli, museli. Jako čestný funkcionář sociálně demokratické strany vydal, spolu s jinými (např. s B. Vilímkem), svědectví o únoru 1948 a o ÚSSR za ním. Přispěl k zachráněním Huska před podobením osudem a k Churchillovu úsilí o silnou Evropu jako protivahe sovětské agresi. V r. 1955 se stal vysokým úředníkem Vysokého komissariátu OSN pro uprchlíky. Když ve věci maďarských uprchlíků v r. 1956 telefonoval z Paříže se Ženevou, Bonnem a Římem, mluvil česky, protože o tož se tam starali rovněž Češi. V této činnosti, později diplomatické, působil v Africe a v Latinské Americe, celých třicet let.

Po 42 letech se vrátil do vlasti a zasadil se o uskutečnění souboru tely - přemýšlení války s Mahenovým rodníkem.

"Roznost", 2. 6. 96.

Městěnků moravského
humoru a zvrhlosti:

"Trnky-Brnky", Box 55,
763 12 Vizovice, ČR.
US\$10 za rok..

Your Key to the
Czech Republic

Looking for an English-language newspaper that gives fresh, up-to-date, unbiased news, business and cultural coverage of Prague and the Czech Republic?

Subscribe to....

THE PRAGUE POST

For information and your complimentary copy of The Prague Post, contact Hans Androsch, Na P. 12, 115 30 Praha 1, Czech Republic. Phone: (422) 2487 5000 Fax: (422) 2487 5050

Kdo byl Ernest Denis

Mezi mnohé osobnosti, které patří neodmyslitelně a trvale do obrazu našich dějin, patří také francouzský historik a slavista, profesor na pařížské Sorbonně, Ernest (Arnošt) Denis, od jehož úmrtí v Paříži letos uplynulo 75 let.

Pocházel z evangelické rodiny a již od studentských dob, inspirován zejména četbou děl F. Palackého, získal celoživotní zájem o historii slovanských národů a Čechů především. Po několikaletém studijním pobytu v Praze (1872 - 1875) vydal po návratu do Francie svoji první rozsáhlejší práci "Hus a husitské války". Po monografiích o Jednotě bratrské a o Jiřím z Poděbrad pokračoval v soustavném zpracování českých dějin, jehož vyvrcholení představují dvě stěžejní díla „Konec samostatnosti české“ (1890) a „Čechy po Bílé Hoře“ (1901 - 1903), zachycující období od konce doby husitské a nástupu Habsburků až po současnost. Sám tehdy při jejich prvním vydání napsal: „Dlouhá doba mého žití byla vyplněna k tomuto dílu, ale mě úsilí bylo by více než odměněno, kdybych dovedl přispět k lepšímu poznání a vzhledu lásku k blečenskému národu českému, jehož osudy byly tak slavné a tak tragické...“. Český picklad „Fin de l'indépendance bohème“ pošídl již v roce 1892 v Hradci Králové dr. Jindřich Vančura s přáním, aby Denisovo dílo o českých dějinách „prospělo nejen historii svou podstatou vědeckou, a formou uměleckou, ale aby i národním životu našemu bylo jako majákem na výstrahu od úskali chyb, o něž se rozbil někdy koráb samostatnosti naší“.

Za první světové války oddané spolupracovník s T. G. Masarykem a E. Benešem (byl Benešovým profesorem v době jeho studií na Sorbonně) pro naši věc osamostatnění. V roce 1915 v Paříži založil a redigoval revui La Nation Tchèque (Český národ) a později od roku 1917 Le Monde Slave (Slovanský svět), v nichž propagoval zřízení samostatné Československé republiky na troskách vídeňské monarchie. V roce 1920 založil a stal se prvním předsedou Institutu d'études slaves (Ústavu slovanských studií), který existuje dodnes.

Po roce 1918 mladá republika na přítele z největších nezapomněla. Na návrh prof. J. Vančury byl k učení jeho památky založen Denisův fond, který měl začínající čs. historikům mimo jiné připomínat příklad Denisovy a Palackého vzdálenosti a přístupu k vědecké práci. V roce 1925 mu byl z prostředků čs. vlády postaven v rodných Nimes pamník, mnohé ulice a objekty v našich městech nesly jeho jméno (např. dnes již zbořená Denisova nádraží v Praze, Denisovo nábreží v Plzni aj.)

Český dialog 25 Bohumil Tesařík

Karel Šámal

se narodil 27. srpna 1909 v Hubenově, okres Příbram, jako druhý syn mlynáře. Již od útlého mládí pomáhal ve mlýně. Ve čtrnácti letech mu šrotovací stroj uhlří čtyři prsty u pravé ruky. Těžce to snášel, přesto však dokončil hospodářskou školu v Příbrami. Po smrti svého otce převzal mlynářskou živnost, ke které později připojil pilu. Ke konci války se oženil s Marií Krémálovou, která mu pak byla velkou oporou v dobách pronásledování.

V roce 1948 byl jeho podnik zavlčen a Karel jako dlouholetý člen agrární strany byl spolu s jinými členy strany zatčen a obžalován z protistátní činnosti a napomáhání k útěkům do zahraničí. Po roce vyšetřovací vazby byl odsouzen k šestnácti roků vězení. Po devíti letech byl amnestován a propuštěn s podmíněným zdravím. Byla mu však dovolena pouze těžká práce u melioračních služeb.

Po invazi roku 1968 odejel s manželkou do Spojených států za dvěma dcerami Evou a Libuší, které již v roce 1966 odešly ilegálně do ciziny. V Chicagu se zvláště zasloužil o udržení českého deníku "Denní Hlasatel" a vedle toho byl činným ve Sdružení českých exulantů a Sdružení osvobozených politických vězňů. V roce 1981 se podrobil dvěma těžkým operacím, křečle a aorty, po kterých se natolik zotavil, že se v létě 1982 odhodlal vydati na cestu do Vídne, kde se konal Sokolský slet. Tam náhle zemřel 5. července 1982, blízko milované a přece jen nedostupné vlasti. Jeho popel je uložen na hřbitově Woodlawn, v North Riverside, Ill., v místě jeho posledního bydliště.